2025/2441

10.12.2025

REGULAMENTUL (UE) 2025/2441 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 26 noiembrie 2025

de modificare a Regulamentului (UE) 2018/1806 în ceea ce privește revizuirea mecanismului de suspendare

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 77 alineatul (2) litera (a),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([1]),

întrucât:

(1) Regulamentul (UE) 2018/1806 al Parlamentului European și al Consiliului ([2]) stabilește lista țărilor terțe ai căror resortisanți trebuie să dețină o viză pentru trecerea frontierelor externe ale statelor membre (denumită în continuare „obligativitatea vizelor") și lista țărilor terțe ai căror resortisanți sunt exceptați de la obligativitatea vizelor pentru șederi a căror durată totală nu depășește 90 de zile în cursul oricărei perioade de 180 de zile (denumită în continuare „exceptarea de la obligativitatea vizelor").

(2) Regimul de călătorii fără viză aduce beneficii semnificative Uniunii și țărilor terțe. Relațiile economice, sociale și culturale cu țările terțe creează prosperitate și promovează la nivel internațional caracterul deschis și liber al Uniunii ca spațiu de libertate, securitate și justiție. Politica comună a Uniunii în domeniul vizelor este, în acest sens, o piatră de temelie a colaborării sale cu țările terțe. În același timp, contextul geopolitic în continuă evoluție a generat noi provocări legate de regimul de călătorii fără viză. Pentru a aborda aceste noi provocări și o gamă mai largă de riscuri în materie de migrație ilegală, de ordine publică și de securitate care decurg din țările terțe enumerate în anexa II la Regulamentul (UE) 2018/1806 („țări terțe exceptate de la regimul obligativității vizelor"), ar trebui consolidat și eficientizat mecanismul de suspendare temporară a exceptării de la obligativitatea vizelor pentru resortisanții unei țări terțe exceptate de la regimul obligativității vizelor (denumit în continuare „mecanismul de suspendare").

(3) Utilizarea mecanismului de suspendare ar trebui să fie facilitată, în special, prin extinderea motivelor posibile de activare a acestuia, prin adaptarea pragurilor și a procedurilor relevante și prin consolidarea obligațiilor de monitorizare și de raportare ale Comisiei.

(4) Uniunea a încheiat o serie de acorduri privind exceptarea de la obligativitatea vizelor de scurtă ședere cu țări terțe exceptate de la regimul obligativității vizelor și ar putea încheia alte astfel de acorduri în viitor. În cazul în care mecanismul de suspendare este activat cu privire la o țară terță cu care Uniunea a încheiat un astfel de acord, acesta ar trebui să se aplice fără a aduce atingere dispozițiilor relevante privind motivele de suspendare și procedurilor prevăzute în acordul în cauză. Prin urmare, pentru ca suspendarea exceptării de la obligativitatea vizelor în temeiul dreptului Uniunii să producă efecte în conformitate cu obligațiile internaționale ale Uniunii, aplicarea acordului relevant trebuie suspendată în paralel printr-o decizie a Consiliului.

(5) Datorită nevoii de a oferi un răspuns imediat și adecvat la amenințările hibride care este în concordanță cu dreptul Uniunii și cu obligațiile internaționale ale Uniunii, activarea mecanismului de suspendare ar trebui să fie posibilă atunci când există riscuri sau amenințări la adresa ordinii publice sau a securității interne a statelor membre care decurg din amenințări hibride, cum ar fi situațiile de instrumentalizare a migranților sponsorizată de stat, așa cum se menționează în Regulamentul (UE) 2024/1359 al Parlamentului European și al Consiliului ([3]), care vizează destabilizarea sau subminarea societății și a instituțiilor-cheie.

([1]) Poziția Parlamentului European din 7 octombrie 2025 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 17 noiembrie 2025.

([2]) Regulamentul (UE) 2018/1806 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 noiembrie 2018 de stabilire a listei țărilor terțe ai căror resortisanți trebuie să dețină viză pentru trecerea frontierelor externe și a listei țărilor terțe ai căror resortisanți sunt exonerați de această obligație (JO L 303, 28.11.2018, p. 39, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1806/oj).

([3]) Regulamentul (UE) 2024/1359 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 mai 2024 privind abordarea situațiilor de criză și de forță majoră în domeniul migrației și azilului și de modificare a Regulamentului (UE) 2021/1147 (JO L, 2024/1359, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1359/oj).

(6) Este esențial să se poată avea încredere deplină în documentele de călătorie, de identitate și în cele primare eliberate de țările terțe exceptate de la regimul obligativității vizelor. Este de asemenea esențial ca astfel de documente să nu poată fi falsificate sau contrafăcute ușor. Întrucât deficiențele de natură sistemică ale dreptului sau procedurilor privind securitatea documentelor din țările terțe exceptate de la regimul obligativității vizelor ar putea duce la riscuri sau amenințări la adresa ordinii publice sau a securității interne a statelor membre, mecanismul de suspendare ar trebui să poată fi activat din acest motiv.

(7) Sistemele de acordare a cetățeniei pentru investitori aplicate de țările terțe exceptate de la regimul obligativității vizelor dau posibilitatea resortisanților țărilor terțe să călătorească fără viză în Uniune care, altfel, ar fi supuși obligativității vizelor. În cadrul unui sistem de acordare a cetățeniei pentru investitori, cetățenia se acordă unei persoane în schimbul unor plăți sau investiții prestabilite, fără ca persoana respectivă să aibă vreo legătură reală cu țara terță în cauză. Deși Uniunea respectă dreptul țărilor suverane de a decide cu privire la propriile proceduri de naturalizare, țările terțe exceptate de la regimul obligativității vizelor ar trebui descurajate să utilizeze accesul fără viză în Uniune ca instrument de atragere a investițiilor individuale în schimbul acordării cetățeniei. În plus, lipsa unor controale de securitate cuprinzătoare, a unor proceduri de verificare și a obligației de diligență din partea unor astfel de țări terțe în ceea ce privește sistemele de acordare a cetățeniei pentru investitori prezintă o serie de riscuri grave de securitate pentru cetățenii Uniunii, cum ar fi cele care decurg din spălarea banilor și corupție. Pentru a preveni utilizarea în acest scop a accesului fără viză în Uniune, ar trebui să fie posibilă suspendarea exceptării de la obligativitatea vizelor pentru o țară terță care alege să aplice sisteme de acordare a cetățeniei pentru investitori, în temeiul cărora cetățenia este acordată unei persoane fără ca persoana respectivă să aibă vreo legătură reală cu această țara terță.

(8) O politică în domeniul vizelor a unei țări terțe exceptate de la regimul obligativității vizelor care nu este aliniată la politica Uniunii în domeniul vizelor în ceea ce privește lista țărilor terțe exceptate de la regimul obligativității vizelor ar putea conduce la o migrație ilegală către Uniune, în special atunci când țara terță în cauză se află în imediata apropiere geografică a Uniunii. Prin urmare, activarea mecanismului de suspendare ar trebui să fie posibilă în cazul în care, în urma unei evaluări, Comisia concluzionează că o astfel de nealiniere a politicii în domeniul vizelor a unei țări terțe ar putea duce la o creștere substanțială a numărului de resortisanți ai altor țări terțe care sosesc în mod legal pe teritoriul țării terțe respective și apoi intră ilegal pe teritoriul statelor membre.

(9) Regulamentul (UE) 2018/1806 stabilește țările terțe ai căror resortisanți sunt supuși obligativității vizelor sau sunt exceptați de la obligativitatea vizelor. Unele dintre criteriile utilizate pentru a evalua oportunitatea acordării unei exceptări de la obligativitatea vizelor se reflectă în motivele de suspendare prevăzute în alte dispoziții ale acestui regulament, asigurând astfel o legătură între criteriile de acordare a exceptării de la obligativitatea vizelor și motivele de suspendare. Prin urmare, mecanismul de suspendare astfel cum este revizuit de prezentul regulament ar trebui să prevadă, de asemenea, posibilitatea de a suspenda exceptarea de la obligativitatea vizelor în cazul unei deteriorări a relațiilor externe ale Uniunii cu o țară terță exceptată de la regimul obligativității vizelor, cauzată de încălcări grave ale principiilor prevăzute în Carta Organizației Națiunilor Unite, de încălcări grave ale libertăților fundamentale sau ale obligațiilor care decurg din dreptul internațional al drepturilor omului sau din dreptul internațional umanitar, de încălcări grave ale dreptului internațional și ale standardelor juridice internaționale, de nerespectarea hotărârilor judecătorești internaționale sau de acte ostile săvârșite împotriva Uniunii sau a statelor membre cu scopul de a destabiliza sau submina societatea sau instituțiile esențiale pentru ordinea publică și securitatea internă a Uniunii sau a statelor membre. Astfel de acte ostile ar putea rezulta din ingerințele externe în procesele politice, din constrângerea economică, din operațiunile cibernetice, din spionajul economic sau din sabotajul infrastructurii critice. În plus, având în vedere că relațiile externe ale Uniunii vor fi afectate în ansamblu, ar trebui să fie prerogativa exclusivă a Comisiei activarea mecanismului de suspendare, după consultarea statelor membre, pe motivul unei deteriorări a relațiilor externe ale Uniunii cu o țară terță exceptată de la regimul obligativității vizelor. Pe lângă aceasta, în cazul în care Comisia are în vedere suspendarea exceptării de la obligativitatea vizelor pe acest motiv, ar trebui să țină seama, în evaluarea sa, de impactul potențial al suspendării asupra resortisanților țării terțe în cauză.

(10) Acordurile privind exceptarea de la obligativitatea vizelor de scurtă ședere încheiate cu țări terțe exceptate de la regimul obligativității vizelor ar putea include motive de suspendare care sunt diferite de cele prevăzute în mecanismul de suspendare. Prin urmare, mecanismul de suspendare ar trebui să poată fi activat și din aceste motive. Cu toate acestea, utilizarea motivelor de suspendare prevăzute în acordurile privind exceptarea de la obligativitatea vizelor de scurtă ședere ar trebui să se limiteze la domeniul de aplicare al acordurilor respective.

(11) Comisia ar trebui să evalueze de la caz la caz pragurile pentru activarea mecanismului de suspendare în cazul unei creșteri substanțiale a numărului de resortisanți ai unei țări terțe exceptate de la regimul obligativității vizelor cărora li s-a refuzat intrarea pe teritoriul statului membru ori despre care s-a constatat că se află pe teritoriul statului membru fără a avea acest drept, a numărului de cereri de azil din partea resortisanților țării terțe exceptate de la regimul obligativității vizelor pentru care rata de recunoaștere este scăzută sau a numărului de infracțiuni grave având legătură cu resortisanții țării terțe exceptate de la regimul obligativității vizelor. În special, Comisia ar trebui să poată evalua dacă, în cazurile notificate de către statele membre sau pe baza propriei analize, există circumstanțe specifice care ar justifica aplicarea unor praguri mai mici sau mai mari decât cele indicate în dispozițiile relevante ale Regulamentului (UE) 2018/1806. În evaluarea sa, Comisia ar trebui să țină seama, printre altele, de numărul trecerilor neautorizate ale frontierelor externe ale statelor membre, de numărul cererilor de azil nefondate sau de numărul infracțiunilor penale legate de resortisanții unei țări terțe exceptate de la regimul obligativității vizelor în raport cu numărul și dimensiunea statelor membre afectate și de impactul acestor cifre asupra situației generale în materie de migrație, asupra funcționării sistemelor de azil sau asupra securității interne a statului membru afectat. Comisia ar trebui să ia în considerare și acțiunile întreprinse de țara terță în cauză pentru remedierea situației. Comisia ar trebui să evalueze în detaliu necesitatea, proporționalitatea și consecințele unei suspendări a exceptării de la obligativitatea vizelor înainte de adoptarea actului juridic relevant.

(12) În scopul notificării transmise Comisiei cu privire la circumstanțele care ar putea constitui un motiv de suspendare, statele membre ar trebui să poată lua în considerare perioade de referință mai lungi de două luni pentru a identifica nu numai schimbările bruște ale situației relevante, ci și tendințele pe termen mai lung, până la 12 luni, care ar putea justifica activarea mecanismului de suspendare.

(13) Ori de câte ori consideră necesar sau la cererea Parlamentului European sau a Consiliului, Comisia ar trebui să prezinte un raport Parlamentului European sau Consiliului privind rezultatele monitorizării sale sistematice a exceptării de la obligativitatea vizelor cu privire la toate țările terțe exceptate de la regimul obligativității vizelor obținute, printre altele, pe baza datelor din sistemele de informații ale Uniunii, cum ar fi Sistemul de intrare/ieșire, instituit prin Regulamentul (UE) 2017/2226 al Parlamentului European și al Consiliului ([4]), și Sistemul european de informații și de autorizare privind călătoriile, instituit prin Regulamentul (UE) 2018/1240 al Parlamentului European și al Consiliului ([5]), și din partea organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii. Astfel de rapoarte ar trebui să se concentreze asupra acelor țări terțe exceptate de la regimul obligativității vizelor care, potrivit analizei Comisiei, nu mai îndeplinesc criteriile de acordare a exceptării de la obligativitatea vizelor în temeiul Regulamentului (UE) 2018/1806 care sunt relevante pentru motivele suspendării sau asupra acelor țări terțe exceptate de la regimul obligativității vizelor care prezintă probleme specifice care, dacă nu sunt abordate, ar putea conduce la activarea mecanismului de suspendare. În special, este oportun ca Comisia să ia în considerare transmiterea de rapoarte cu privire la țările terțe care au fost nou-incluse pe lista din anexa II la Regulamentul (UE) 2018/1806 fără a se fi angajat într-un dialog cu Uniunea privind liberalizarea vizelor, în cazul în care consideră că acest lucru este necesar și, în special, în primii ani de la intrarea în vigoare a actului juridic care prevede exceptarea de la obligativitatea vizelor pentru o astfel de țară terță.

(14) În cazul în care mecanismul de suspendare este activat pe motiv că o țară terță exceptată de la regimul obligativității vizelor cu care s-a încheiat cu succes un dialog privind liberalizarea vizelor nu a respectat cerințele specifice privind relațiile externe sau drepturile fundamentale care au fost utilizate pentru a evalua oportunitatea acordării către resortisanții săi a exceptării de la obligativitatea vizelor sau pe motiv că a intervenit o deteriorare a relațiilor externe ale Uniunii cu respectiva țară terță exceptată de la regimul obligativității vizelor, Comisia ar trebui să favorizeze o abordare specifică. În cadrul unei astfel de abordări, Comisia ar trebui să aplice suspendarea în primul rând persoanelor care dețin funcții de responsabilitate, cum ar fi membrii delegațiilor oficiale ale țării terțe respective, membrii guvernelor locale, regionale și naționale ale țării terțe respective, membrii parlamentelor țării terțe respective sau funcționarii publici sau militarii de rang înalt ai țării terțe respective, reducând astfel la minimum consecințele negative asupra populației generale a țării terțe respective. Comisia ar trebui să monitorizeze în permanență dacă activarea mecanismului de suspendare a atins rezultatul scontat și să raporteze periodic în acest sens Parlamentului European și Consiliului.

([4]) Regulamentul (UE) 2017/2226 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 noiembrie 2017 de instituire a Sistemului de intrare/ieșire (EES) pentru înregistrarea datelor de intrare și de ieșire și a datelor referitoare la refuzul intrării ale resortisanților țărilor terțe care trec frontierele externe ale statelor membre, de stabilire a condițiilor de acces la EES în scopul aplicării legii și de modificare a Convenției de punere în aplicare a Acordului Schengen și a Regulamentelor (CE) nr. 767/2008 și (UE) nr. 1077/2011 (JO L 327, 9.12.2017, p. 20, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2017/2226/oj).

([5]) Regulamentul (UE) 2018/1240 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 septembrie 2018 de instituire a Sistemului european de informații și de autorizare privind călătoriile (ETIAS) și de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1077/2011, (UE) nr. 515/2014, (UE) 2016/399, (UE) 2016/1624 și (UE) 2017/2226 (JO L 236, 19.9.2018, p. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1240/oj).

(15) În cazul în care s-a luat o decizie de suspendare temporară a exceptării de la obligativitatea vizelor pe motiv că o țară terță exceptată de la regimul obligativității vizelor cu care s-a încheiat cu succes un dialog privind liberalizarea vizelor nu a respectat cerințele specifice privind relațiile externe sau drepturile fundamentale care au fost utilizate pentru a evalua oportunitatea acordării unei exceptări de la obligativitatea vizelor sau pe motiv că a intervenit o deteriorare a relațiilor externe ale Uniunii cu țara terță respectivă exceptată de la regimul obligativității vizelor și decizia respectivă vizează categorii specifice de resortisanți ai țării terțe respective în poziții de responsabilitate, statele membre ar trebui să ia toate măsurile necesare pentru a nu prevedea excepții de la obligativitatea temporară a vizelor pe întreaga durată a suspendării temporare.

(16) În cazul în care Comisia are în vedere suspendarea exceptării de la obligativitatea vizelor pe baza propriei analize sau în urma unei notificări din partea unui stat membru, Comisia ar trebui să ia în considerare, în evaluarea sa, impactul suspendării asupra societății civile în țara terță în cauză, în special în cazul în care situația drepturilor omului din țara terță respectivă s-a deteriorat.

(17) În cazul în care pentru o țară terță a fost luată o decizie de suspendare temporară a exceptării de la obligativitatea vizelor, ar trebui să existe un interval de timp adecvat pentru un dialog consolidat dintre Comisie și țara terță în cauză, care să urmărească să remedieze circumstanțele care au condus la suspendare. În acest scop, durata unei suspendări temporare, adoptate prin intermediul unui act de punere în aplicare, ar trebui să fie de 12 luni, cu posibilitatea de a o prelungi cu încă 24 de luni prin intermediul unui act delegat. Atunci când adoptă un astfel de act delegat, este important ca Comisia să explice în detaliu rezultatul dialogului consolidat cu țara terță în cauză, măsurile adoptate de țara terță respectivă și de statele membre în cauză, precum și motivele pentru care se consideră că nu au fost remediate circumstanțele care au condus la suspendarea temporară. În cazul în care nu se găsește nicio soluție înainte de sfârșitul perioadei de aplicare a actului delegat, iar Comisia prezintă o propunere legislativă de transfer al mențiunii privind țara terță în cauză din anexa II în anexa I la Regulamentul (UE) 2018/1806, Comisia ar trebui să adopte un act delegat de prelungire a suspendării temporare până la intrarea în vigoare a propunerii legislative adoptate. Cu toate acestea, prelungirea respectivă nu ar trebui să depășească 24 de luni.

(18) În cazul în care se adoptă un act de punere în aplicare de suspendare temporară a exceptării de la obligativitatea vizelor pentru resortisanții unei țări terțe pe motiv că țara terță respectivă, ai cărei resortisanți au fost exceptați de la obligativitatea vizelor ca urmare a încheierii cu succes a unui dialog privind liberalizarea vizelor, nu a respectat cerințele specifice privind relațiile externe sau drepturile fundamentale care au fost utilizate pentru a evalua oportunitatea acordării către resortisanții săi a exceptării de la obligativitatea vizelor sau pe motiv că a intervenit o deteriorare a relațiilor externe ale Uniunii cu respectiva țară terță, iar circumstanțele respective persistă, Comisia ar trebui să poată decide că actul delegat de prelungire a suspendării se aplică numai anumitor categorii de resortisanți ai țării terțe, ținând seama de circumstanțele specifice ale cazului și de principiul proporționalității. În cazul în care nu se găsește nicio soluție înainte de sfârșitul perioadei de aplicare a actului delegat respectiv, Comisia ar trebui să reevalueze situația și ar trebui să fie în măsură să decidă prelungirea în continuare a suspendării prin intermediul unui act delegat suplimentar care să se aplice categoriilor desemnate de resortisanți ai țării terțe.

(19) În cazuri justificate în mod corespunzător din cauza urgenței situației, de exemplu pentru a preveni un aflux masiv de resortisanți ai țării terțe ce sosesc ilegal pe teritoriul statelor membre sau un prejudiciu grav pentru ordinea publică sau securitatea internă a statelor membre, președintele comitetului înființat în temeiul Regulamentului (UE) 2018/1806 pentru a asista Comisia ar trebui să ia în considerare scurtarea perioadei pentru convocarea unei reuniuni a comitetului și să utilizeze procedura scrisă astfel cum se prevede în Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ([6]), astfel încât să fie posibil pentru respectivul comitet să-și prezinte avizul mai repede decât în alte cazuri.

(20) O suspendare temporară a exceptării de la obligativitatea vizelor ar trebui ridicată ori de câte ori circumstanțele care au condus la aceasta sunt remediate înainte de sfârșitul perioadei de suspendare. În acest scop, Comisia ar trebui să adopte un act de punere în aplicare înainte de sfârșitul perioadei de suspendare în cazul în care perioada respectivă este prevăzută într-un act de punere în aplicare sau un act delegat înainte de sfârșitul perioadei de suspendare în cazul în care perioada respectivă este prevăzută într-un act delegat.

([6]) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2011/182/oj).

(21) Prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen la care Irlanda nu participă, în conformitate cu Decizia 2002/192/CE a Consiliului ([7]); prin urmare, Irlanda nu participă la adoptarea prezentului regulament, acesta nu este obligatoriu pentru respectivul stat membru și nu i se aplică.

(22) În ceea ce privește Islanda și Norvegia, prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în înțelesul Acordului încheiat de Consiliul Uniunii Europene și Republica Islanda și Regatul Norvegiei privind asocierea acestora din urmă la implementarea, aplicarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen ([8]), care se află sub incidența articolului 1 punctele B și C din Decizia 1999/437/CE a Consiliului ([9]).

(23) În ceea ce privește Elveția, prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în înțelesul Acordului între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană cu privire la asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen ([10]), care se află sub incidența articolului 1 punctele B și C din Decizia 1999/437/CE, coroborat cu articolul 3 din Decizia 2008/146/CE a Consiliului ([11]).

(24) În ceea ce privește Liechtenstein, prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în înțelesul Protocolului între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană, Confederația Elvețiană și Principatul Liechtenstein privind aderarea Principatului Liechtenstein la Acordul între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la punerea în practică, aplicarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen ([12]), care se află sub incidența articolului 1 punctele B și C din Decizia 1999/437/CE, coroborat cu articolul 3 din Decizia 2011/350/UE a Consiliului ([13]).

(25) În ceea ce privește Cipru, prezentul regulament constituie un act care se întemeiază pe acquis-ul Schengen sau care este conex acestuia, în sensul articolului 3 alineatul (1) din Actul de aderare din 2003,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Regulamentul (UE) 2018/1806 se modifică după cum urmează:

1. Articolul 8 se înlocuiește cu următorul text:

„*Articolul 8*

(1) Prin derogare de la articolul 4, exceptarea de la obligativitatea vizelor pentru resortisanții unei țări terțe care figurează pe lista din anexa II poate fi suspendată temporar, pe baza unor date obiective și relevante, în conformitate cu condițiile și procedurile prevăzute la articolele 8a-8f (denumit în continuare «mecanismul de suspendare»).

([7]) Decizia 2002/192/CE a Consiliului din 28 februarie 2002 privind solicitarea Irlandei de a participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen (JO L 64, 7.3.2002, p. 20. ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2002/192/oj).

([8]) JO L 176, 10.7.1999, p. 36, ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_internation/1999/439(1)/oj.

([9]) Decizia 1999/437/CE a Consiliului din 17 mai 1999 privind anumite modalități de aplicare a Acordului încheiat între Consiliul Uniunii Europene și Republica Islanda și Regatul Norvegiei în ceea ce privește asocierea acestor două state în vederea punerii în aplicare, a asigurării respectării și dezvoltării acquis-ului Schengen (JO L 176, 10.7.1999, p. 31, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/1999/437/oj).

([10]) JO L 53, 27.2.2008, p. 52.

([11]) Decizia 2008/146/CE a Consiliului din 28 ianuarie 2008 privind încheierea, în numele Comunității Europene, a Acordului între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană cu privire la asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen (JO L 53, 27.2.2008, p. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2008/146/oj).

([12]) JO L 160, 18.6.2011, p. 21, ELI: http://data.europa.eu/eli/prot/2011/350/oj.

([13]) Decizia 2011/350/UE a Consiliului din 7 martie 2011 privind încheierea, în numele Uniunii Europene, a Protocolului dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană, Confederația Elvețiană și Principatul Liechtenstein privind aderarea Principatului Liechtenstein la Acordul dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen, în ceea ce privește eliminarea controalelor la frontierele interne și circulația persoanelor (JO L 160, 18.6.2011, p. 19, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2011/350/oj).

Mecanismul de suspendare poate fi activat printr-o notificare transmisă de un stat membru Comisiei, în conformitate cu articolul 8b sau pe baza analizei proprii a Comisiei, în conformitate cu articolul 8c.

(2) În cazul în care a fost încheiat un acord privind exceptarea de la obligativitatea vizelor de scurtă ședere între Uniune și o țară terță care figurează pe lista din anexa II, articolele 8a, 8e și 8f din prezentul regulament se aplică fără a aduce atingere dispozițiilor relevante privind motivele de suspendare și procedurilor prevăzute în acordul respectiv."

2. Se introduc următoarele articole:

„*Articolul 8a*

(1) Mecanismul de suspendare poate fi activat pe baza oricăruia dintre următoarele motive:

(a) o creștere substanțială a numărului de resortisanți ai țării terțe care figurează pe lista din anexa II cărora li s-a refuzat intrarea pe teritoriul unui stat membru sau care s-au dovedit a fi în situație de ședere pe teritoriul unui stat membru fără a avea acest drept;

(b) o creștere substanțială a numărului de cereri de azil din partea resortisanților țării terțe care figurează pe lista din anexa II pentru care rata de recunoaștere este scăzută;

(c) o reducere a cooperării privind readmisia cu o țară terță care figurează pe lista din anexa II sau alte cazuri de necooperare în materie de readmisie;

(d) un risc semnificativ sau o amenințare iminentă pentru ordinea publică sau securitatea internă a statelor membre în legătură cu o țară terță care figurează pe lista din anexa II, în special în cazul în care rezultă din oricare dintre următoarele:

(i) o creștere substanțială a numărului de infracțiuni grave, legate de resortisanți ai țării terțe respective, susținută de informații obiective, concrete și relevante și de date furnizate de autoritățile competente;

(ii) amenințările hibride;

(iii) deficiențe sistemice în dreptul sau procedurile privind securitatea documentelor;

(e) aplicarea, de către o țară terță care figurează pe lista din anexa II, a unui sistem de acordare a cetățeniei pentru investitori în temeiul căruia cetățenia este acordată unei persoane, în schimbul unor plăți sau investiții prestabilite, fără ca acea persoană să aibă vreo legătură reală cu țara terță respectivă;

(f) nealinierea cu politica în domeniul vizelor a Uniunii, a politicii în domeniul vizelor a unei țări terțe care figurează pe lista din anexa II care, în special din cauza proximității geografice a țării terțe respective față de Uniune, ar putea duce la o creștere substanțială a numărului de resortisanți ai altor țări terțe care intră ilegal pe teritoriul statelor membre după ce au rămas pe teritoriul țării terțe respective sau au tranzitat teritoriul țării terțe respective;

(g) în ceea ce privește țările terțe care figurează pe lista din anexa II ca urmare a încheierii cu succes a unui dialog privind liberalizarea vizelor cu Uniunea, nerespectarea de către o astfel de țară terță a cerințelor specifice, întemeiate pe articolul 1, care au fost utilizate pentru a evalua oportunitatea acordării resortisanților săi a unei exceptări de la obligativitatea vizelor;

(h) o deteriorare a relațiilor externe ale Uniunii cu o țară terță care figurează pe lista din anexa II, cauzată de:

(i) încălcări grave de către țara terță respectivă ale principiilor prevăzute în Carta Organizației Națiunilor Unite;

(ii) încălcări grave de către țara terță respectivă ale libertăților fundamentale sau ale obligațiilor care decurg din dreptul internațional al drepturilor omului sau din dreptul internațional umanitar;

(iii) încălcări grave de către țara terță respectivă ale dreptului internațional și ale standardelor juridice internaționale;

(iv) nerespectarea de către țara terță respectivă a hotărârilor judecătorești internaționale; sau

(v) săvârșirea de către țara terță respectivă de acte ostile împotriva Uniunii sau a statelor membre cu scopul de a destabiliza sau submina societatea sau instituțiile esențiale pentru ordinea publică și securitatea internă a Uniunii sau a statelor membre;

(i) orice alt motiv de suspendare prevăzut într-un acord privind exceptarea de la obligativitatea vizelor de scurtă ședere încheiat între Uniune și o țară terță care figurează pe lista din anexa II, limitat la domeniul de aplicare al acordului respectiv.

(2) În sensul alineatului (1) litera (a), litera (b) și litera (d) punctul (i) și al alineatului (4) de la prezentul articol, o creștere substanțială trebuie înțeleasă ca însemnând o creștere care depășește pragul de 30 %, cu excepția cazului în care Comisia, pe baza examinării sale în temeiul articolului 8b alineatul (5) sau a analizei sale astfel cum se menționează la articolul 8c alineatul (2), concluzionează că, în cazul respectiv, se aplică un prag diferit. Comisia justifică în mod corespunzător orice astfel de concluzie.

Până la 31 decembrie 2028, Comisia evaluează modul în care a fost pus în aplicare pragul prevăzut la primul paragraf și prezintă Parlamentului European și Consiliului rezultatele evaluării respective. Evaluarea se axează, în special, pe relevanța pragului în scopul mecanismului de suspendare.

(3) În sensul alineatului (1) litera (b) de la prezentul articol, o rată de recunoaștere scăzută trebuie înțeleasă ca însemnând o rată de recunoaștere a cererilor de azil mai mică de 20 %, cu excepția cazului în care Comisia, pe baza examinării sale în temeiul articolului 8b alineatul (5) sau a analizei sale astfel cum se menționează la articolul 8c alineatul (2), concluzionează că, în cazul respectiv, se aplică o rată de recunoaștere diferită. Comisia justifică în mod corespunzător orice astfel de concluzie.

(4) În sensul alineatului (1) litera (c), o reducere a cooperării privind readmisia cu o țară terță care figurează pe lista din anexa II se înțelege a fi o creștere semnificativă, susținută de date adecvate, a ratei de refuz a cererilor de readmisie trimise de un stat membru respectivei țări terțe pentru resortisanții proprii sau, în cazul în care un acord de readmisie încheiat între Uniune sau statul membru respectiv și respectiva țară terță prevede astfel, pentru resortisanții țărilor terțe care au tranzitat țara terță respectivă.

(5) În sensul alineatului (1) litera (c), următoarele pot fi considerate alte cazuri de necooperare în materie de readmisie:

(a) refuzul de a prelucra cererile de readmisie sau neprelucrarea acestora în timp util, inclusiv prin neacordarea de asistență pentru identificarea resortisanților țărilor terțe pentru care un stat membru a depus cereri de readmisie sau crearea în alt mod a unor obstacole practice persistente în ceea ce privește executarea deciziilor de returnare;

(b) neeliberarea documentelor de călătorie în timp util în scopul returnării resortisanților țărilor terțe în termenele prevăzute într-un acord de readmisie încheiat cu o țară terță care figurează pe lista din anexa II sau refuzul de a accepta documentele de călătorie europene eliberate după expirarea termenelor prevăzute într-un astfel de acord de readmisie;

(c) încetarea sau suspendarea unui acord de readmisie încheiat între Uniune și o țară terță care figurează pe lista din anexa II.

Articolul 8b

(1) Un stat membru poate transmite o notificare Comisiei în cazul în care, într-o perioadă cuprinsă între 2 și 12 luni, comparativ cu aceeași perioadă din anul precedent sau cu ultimele două luni anterioare datei de aplicare a exceptării de la obligativitatea vizelor pentru resortisanții unei țări terțe care figurează pe lista din anexa II, în legătură cu statul membru respectiv există una sau mai multe dintre circumstanțele care constituie motivele de suspendare prevăzute la articolul 8a alineatul (1) literele (a), (b), (c) și litera (d) punctul (i).

(2) Un stat membru poate să notifice Comisiei existența uneia sau a mai multor circumstanțe care constituie motivele de suspendare prevăzute la articolul 8a alineatul (1) litera (d) punctele (ii) și (iii) și literele (e), (f) și (i).

(3) Notificările menționate la alineatele (1) și (2) de la prezentul articol precizează motivele pe care se întemeiază. După caz, astfel de notificări cuprind date și statistici relevante, precum și o explicație detaliată a măsurilor preliminare pe care statul membru în cauză le-a luat în vederea remedierii circumstanțelor care au dat naștere notificării. Un stat membru poate specifica, în notificarea sa, ce categorii de resortisanți ai țării terțe în cauză urmează să facă obiectul unui act de punere în aplicare adoptat în temeiul articolului 8e alineatul (1), indicând motivele detaliate în acest sens.

(4) Comisia informează Parlamentul European și Consiliul de îndată despre orice notificare primită în temeiul alineatului (1) sau (2).

(5) Comisia examinează, fără întârziere, orice notificare transmisă în temeiul alineatului (1) sau (2) de la prezentul articol, luând în considerare:

(a) dacă există vreuna dintre circumstanțele care constituie motivele de suspendare prevăzute la articolul 8a alineatul (1) litera (a), (b), (c) (d), (e), (f) sau (i);

(b) numărul de state membre afectate de oricare dintre aceste circumstanțe;

(c) impactul general al acestor circumstanțe asupra situației migrației în Uniune, astfel cum rezultă acesta din datele furnizate de statele membre sau din datele de care dispune Comisia;

(d) rapoartele întocmite de Poliția de frontieră și garda de coastă la nivel european, instituită prin Regulamentul (UE) 2019/1896 al Parlamentului European și al Consiliului (*), de Agenția Uniunii Europene pentru Azil, instituită prin Regulamentul (UE) 2021/2303 al Parlamentului European și al Consiliului (**), de Agenția Uniunii Europene pentru Cooperare în Materie de Aplicare a Legii (Europol), instituită prin Regulamentul (UE) 2016/794 al Parlamentului European și al Consiliului (***), sau de orice altă instituție, organ, oficiu sau agenție relevantă a Uniunii sau de orice organizație internațională, dacă circumstanțele o impun în cazul respectiv;

(e) orice informație pe care statul membru în cauză a furnizat-o în notificarea sa în ceea ce privește măsurile posibile în temeiul articolului 8e alineatul (1);

(f) chestiunea generală a ordinii publice și a securității interne, cu consultarea statului membru în cauză.

(6) În cadrul examinării sale în temeiul alineatului (5), Comisia evaluează necesitatea, proporționalitatea și consecințele suspendării exceptării de la obligativitatea vizelor.

(7) Comisia informează Parlamentul European și Consiliul cu privire la rezultatele examinării sale în temeiul alineatului (5).

Articolul 8c

(1) Comisia monitorizează periodic existența circumstanțelor care constituie motivele de suspendare prevăzute la articolul 8a alineatul (1).

În special, Comisia monitorizează, de asemenea, dacă țările terțe incluse în lista din anexa II ca urmare a încheierii cu succes a unui dialog cu Uniunea privind liberalizarea vizelor continuă să respecte cerințele specifice întemeiate pe articolul 1, care au fost utilizate pentru a evalua oportunitatea acordării resortisanților săi a unei exceptări de la obligativitatea vizelor.

(2) Comisia informează Parlamentul European și Consiliul în cazul în care, după analizarea datelor, a rapoartelor și a statisticilor relevante, inclusiv datele, rapoartele și statisticile din partea oricărei instituții, organ, oficiu sau agenție relevantă a Uniunii, aceasta deține informații concrete și fiabile cu privire la existența oricăruia dintre circumstanțele care constituie motivele de suspendare prevăzute la articolul 8a alineatul (1). În acest caz, Comisia ia măsurile necesare în conformitate cu articolele 8e și 8f.

Articolul 8d

(1) Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind monitorizarea efectuată în temeiul articolului 8c alineatul (1) cu privire la țările terțe incluse în lista din anexa II ca urmare a încheierii cu succes a unui dialog cu Uniunea privind liberalizarea vizelor. Raportarea respectivă are loc cel puțin o dată pe an și pentru o perioadă de șapte ani de la data intrării în vigoare a actului juridic de exceptare de la obligativitatea vizelor pentru resortisanții țării terțe în cauză. După această perioadă, Comisia raportează cu privire la monitorizare Parlamentului European și Consiliului ori de câte ori consideră că este necesar, sau la cererea Parlamentului European ori a Consiliului. Astfel de rapoarte se concentrează asupra țărilor terțe despre care Comisia consideră, pe baza unor informații concrete și fiabile, că nu mai respectă anumite cerințe specifice întemeiate pe articolul 1, care au fost utilizate pentru a evalua oportunitatea acordării resortisanților săi a unei exceptări de la obligativitatea vizelor.

(2) În plus față de obligațiile de raportare prevăzute la alineatul (1) de la prezentul articol, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport ori de câte ori consideră că este necesar sau la cererea Parlamentului European sau a Consiliului cu privire la monitorizarea desfășurată în temeiul articolului 8c alineatul (1) cu privire la alte țări terțe incluse în lista din anexa II.

Articolul 8e

(1) Comisia adoptă un act de punere în aplicare prin care suspendă, pentru o perioadă de 12 luni, exceptarea de la obligativitatea vizelor pentru resortisanții unei țări terțe în cazul în care:

(a) aceasta a decis, pe baza examinării sale în temeiul articolului 8b alineatul (5) sau a analizei sale astfel se menționează la articolul 8c alineatul (2), că o astfel de acțiune este necesară; sau

(b) o majoritate simplă a statelor membre a notificat Comisiei existența circumstanțelor care constituie motivele de suspendare prevăzute la articolul 8a alineatul (1) litera (a), (b), (c), (d), (e), (f) sau (i).

(2) La adoptarea unei decizii, astfel cum se menționează la alineatul (1) litera (a), Comisia:

(a) colaborează strâns cu țara terță în cauză pentru a găsi soluții alternative pe termen lung în ceea ce privește circumstanța sau circumstanțele relevante care constituie motivele de suspendare prevăzute la articolul 8a alineatul (1);

(b) ține seama de contextul politic, de aspectele economice în cauză și de consecințele suspendării exceptării de la obligativitatea vizelor asupra relațiilor externe generale ale Uniunii și ale statelor membre cu țara terță în cauză; și

(c) ține seama de consecințele unei suspendări a exceptării de la obligativitatea vizelor asupra societății civile din țara terță în cauză, în special în cazul în care situația drepturilor omului din țara terță respectivă s-a deteriorat.

(3) Suspendarea prevăzută într-un act de punere în aplicare adoptat în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol se aplică anumitor categorii de resortisanți ai țării terțe în cauză, prin trimitere la tipurile relevante de documente de călătorie și, după caz, la criterii suplimentare. Atunci când decide căror categorii urmează să li se aplice suspendarea, Comisia include, pe baza informațiilor disponibile, categorii suficient de largi pentru a contribui în mod eficient la remedierea circumstanțelor care au condus la suspendare, respectând în același timp principiul proporționalității și al nediscriminării, în concordanță cu articolul 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Actele de punere în aplicare adoptate în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol stabilesc data la care produce efecte suspendarea exceptării de la obligativitatea vizelor.

(4) Comisia prezintă un proiect de act de punere în aplicare astfel cum se menționează la alineatul (1) de la prezentul articol comitetului menționat la articolul 11 alineatul (1):

(a) în termen de o lună de la:

(i) primirea unei notificări din partea unui stat membru în temeiul articolului 8b alineatul (1);

(ii) informarea Parlamentului European și a Consiliului cu privire la analiza sa astfel cum este menționată la articolul 8c alineatul (2); sau

(iii) primirea unei notificări din partea unei majorități simple a statelor membre cu privire la existența circumstanțelor care constituie motivele de suspendare prevăzute la articolul 8a alineatul (1) litera (a), (b), (c), (d), (e), (f) sau (i);

(b) în termen de două luni de la primirea unei notificări din partea unui stat membru în temeiul articolului 8b alineatul (2).

Actele de punere în aplicare menționate la alineatul (1) de la prezentul articol se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 11 alineatul (2).

(5) Prin derogare de la alineatele (1)-(4) de la prezentul articol, de la articolul 8b și de la articolul 8c alineatul (2), atunci când se justifică din cauza urgenței situației, iar Comisia dispune de informații concrete și fiabile cu privire la existența oricăruia dintre circumstanțele care constituie motivele de suspendare prevăzute la articolul 8a alineatul (1) și decide că sunt necesare acțiuni rapide, aceasta adoptă un act de punere în aplicare prin care suspendă temporar exceptarea de la obligativitatea vizelor pentru toate sau anumite categorii de resortisanți ai țării terțe în cauză pentru o perioadă de 12 luni. Astfel de acte de punere în aplicare stabilesc data la care suspendarea exceptării de la obligativitatea vizelor produce efecte.

Actele de punere în aplicare astfel cum sunt menționate la primul paragraf de la prezentul alineat se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 11 alineatul (2). Președintele comitetului prevăzut la articolul 11 alineatul (1) ia în considerare reducerea perioadei pentru convocarea unei reuniuni a comitetului, astfel cum se menționează la articolul 3 alineatul (3) al doilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 182/2011, și utilizarea procedurii scrise menționate la articolul 3 alineatul (5) din regulamentul respectiv.

(6) Fără a se aduce atingere articolului 6, pe perioada suspendării, categoriile de resortisanți ai țării terțe la care se face referire într-un act de punere în aplicare adoptat în temeiul alineatului (1) sau (5) de la prezentul articol au obligația de a deține viză pentru trecerea frontierelor externe ale statelor membre.

(7) În cazul în care Comisia a adoptat un act de punere în aplicare în temeiul alineatului (1) sau (5) de la prezentul articol pe motivul de suspendare prevăzut la articolul 8a alineatul (1) litera (g), în ceea ce privește nerespectarea cerințelor specifice privind relațiile externe sau drepturile fundamentale, sau pe motivul prevăzut la articolul 8a alineatul (1) litera (h), care suspendă temporar exceptarea de la obligativitatea vizelor pentru resortisanții unei țări terțe care dețin pașapoarte diplomatice, de serviciu/oficiale sau speciale, statele membre nu prevăd noi excepții de la obligativitatea vizelor în temeiul articolului 6 alineatul (1) litera (a). Statele membre care au acorduri bilaterale cu țara terță în cauză iau măsurile necesare pentru a nu aplica excepțiile adoptate în temeiul articolului 6 alineatul (1) litera (a).

(8) Fără a se aduce atingere alineatului (7) de la prezentul articol, un stat membru care, în temeiul articolului 6, ia măsuri care prevăd noi excepții de la obligativitatea vizelor pentru o categorie de resortisanți ai țării terțe vizate de un act de punere în aplicare adoptat în temeiul alineatului (1) sau (5) de la prezentul articol comunică măsurile respective în conformitate cu articolul 12.

(9) În cursul perioadei de suspendare, Comisia stabilește un dialog consolidat cu țara terță în cauză în vederea remedierii circumstanțelor respective. Comisia informează Parlamentul European și Consiliul cu privire la progresele și rezultatele dialogului, precum și cu privire la eficacitatea suspendării.

(10) În cazul în care circumstanțele care au condus la suspendarea temporară a exceptării de la obligativitatea vizelor sunt remediate înainte de încheierea perioadei de aplicare a actului de punere în aplicare adoptat în temeiul alineatului (1) sau (5) de la prezentul articol, Comisia adoptă un act de punere în aplicare pentru a ridica suspendarea temporară în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 11 alineatul (2).

Articolul 8f

(1) În cazul în care circumstanțele care constituie motivele relevante de suspendare prevăzute la articolul 8a alineatul (1) persistă în privința unei țări terțe a cărui resortisanți sunt vizați de un act de punere în aplicare adoptat în temeiul articolului 8e alineatul (1) sau (5), Comisia adoptă, cel târziu cu două luni înainte de expirarea perioadei de suspendare de 12 luni prevăzută de actul de punere în aplicare, un act delegat în conformitate cu articolul 10 de modificare a anexei II pentru a suspenda temporar aplicarea anexei respective pe o perioadă de 24 de luni pentru toți resortisanții țării terțe respective.

(2) Prin derogare de la alineatul (1) de la prezentul articol, în cazul în care actul de punere în aplicare menționat la articolul 8e alineatul (1) sau (5) care vizează resortisanții țării terțe în cauză a fost adoptat pe motivul prevăzut la articolul 8a alineatul (1) litera (g), în ceea ce privește nerespectarea cerințelor specifice privind relațiile externe sau drepturile fundamentale, sau pe motivul prevăzut la articolul 8a alineatul (1) litera (h), Comisia poate decide, prin intermediul unui act delegat astfel cum este menționat la alineatul (1) de la prezentul articol, să suspende temporar aplicarea anexei II pentru o perioadă de 24 de luni pentru anumite categorii de resortisanți ai țării terțe respective, desemnate în conformitate cu principiile prevăzute la articolul 8e alineatul (3).

(3) Modificarea menționată la alineatul (1) se efectuează prin introducerea unei note de subsol, lângă numele țării terțe în cauză, care precizează că exceptarea de la obligativitatea vizelor este suspendată în ceea ce privește țara terță respectivă și care specifică perioada suspendării și, dacă este cazul, categoriile desemnate de resortisanți ai țării terțe respective cărora li se aplică suspendarea. Actul delegat produce efecte de la sfârșitul perioadei de aplicare a actului de punere în aplicare relevant menționat la articolul 8e alineatul (1) sau (5).

Articolul 8e alineatul (7) se aplică *mutatis mutandis*.

(4) Fără a se aduce atingere articolului 6 și alineatului (3) al doilea paragraf de la prezentul articol, pe perioada suspendării, resortisanții țării terțe vizați de un act delegat adoptat în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol au obligația de a deține viză pentru trecerea frontierelor externe ale statelor membre.

(5) Fără a se aduce atingere articolului 8e alineatul (7), un stat membru care, în temeiul articolului 6, ia măsuri care prevăd noi excepții de la obligativitatea vizelor pentru o categorie de resortisanți ai țării terțe vizată de un act delegat adoptat în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol comunică măsurile respective în conformitate cu articolul 12.

(6) Înainte de expirarea perioadei de aplicare a unui act delegat adoptat în temeiul alineatului (1), Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport referitor la aplicarea temporară a suspendării exceptării de la obligativitatea vizelor, la dialogul dintre Comisie și țara terță în cauză și la măsurile luate pentru remedierea circumstanțelor care au condus la suspendarea temporară a exceptării de la obligativitatea vizelor.

Rapoartele astfel cum sunt menționate la primul paragraf pot fi însoțite de o propunere legislativă de modificare a prezentului regulament, în vederea transferării mențiunii privind țara terță în cauză din anexa II în anexa I. În acest caz, Comisia adoptă, în conformitate cu articolul 10, un act delegat de modificare a anexei II pentru a prelungi perioada de suspendare a exceptării de la obligativitatea vizelor stabilit prin actul delegat adoptat în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol și până la intrarea în vigoare a modificării care transferă mențiunea privind țara terță în cauză în anexa I. Prelungirea respectivă nu poate depăși o perioadă de 24 de luni. Nota de subsol care însoțește mențiunea se modifică în consecință.

În cazul în care, din cauza naturii persistente a circumstanțelor care constituie motive de suspendare prevăzute la articolul 8a alineatul (1) litera (g), în ceea ce privește nerespectarea cerințelor specifice privind relațiile externe sau drepturile fundamentale, sau a circumstanțelor care constituie motive de suspendare prevăzute la articolul 8a alineatul (1) litera (h), un act delegat adoptat în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol a fost aplicat în temeiul alineatului (2) de la prezentul articol resortisanților unei țări terțe care dețin pașapoarte diplomatice, de serviciu/oficiale sau speciale, Comisia poate indica în raportul referitor la respectivul act delegat că există o necesitate de a adopta un act delegat suplimentar pentru a prelungi perioada de suspendare cu o altă perioadă de 24 de luni. În acest caz, primul și al doilea paragraf de la prezentul alineat se aplică *mutatis mutandis*.

(7) În cazul în care circumstanțele care au condus la suspendarea temporară a exceptării de la obligativitatea vizelor sunt remediate înainte de încheierea perioadei de aplicare a unui act delegat adoptat în temeiul alineatului (1) sau (5) de la prezentul articol, Comisia adoptă, în conformitate cu articolul 10, un act delegat de modificare a anexei II pentru a ridica suspendarea temporară.

(*) Regulamentul (UE) 2019/1896 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2019 privind Poliția de frontieră și garda de coastă la nivel european și de abrogare a Regulamentelor (UE) nr. 1052/2013 și (UE) 2016/1624 (JO L 295, 14.11.2019, p. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2019/1896/oj).

(**) Regulamentul (UE) 2021/2303 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 decembrie 2021 privind Agenția Uniunii Europene pentru Azil și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 439/2010 (JO L 468, 30.12.2021, p. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2021/2303/oj).

(***) Regulamentul (UE) 2016/794 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 mai 2016 privind Agenția Uniunii Europene pentru Cooperare în Materie de Aplicare a Legii (Europol) și de înlocuire și de abrogare a Deciziilor 2009/371/JAI, 2009/934/JAI, 2009/935/JAI, 2009/936/JAI și 2009/968/JAI ale Consiliului (JO L 135, 24.5.2016, p. 53, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2016/794/oj).”

3. Articolul 10 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 8f se conferă Comisiei pentru o perioadă de cinci ani de la 28 martie 2017. Comisia elaborează un raport privind delegarea de competențe cu cel puțin nouă luni înainte de încheierea perioadei de cinci ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opune prelungirii respective cu cel puțin trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.”;

(b) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Delegarea de competențe menționată la articolul 7 litera (f) și la articolul 8f poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.”;

(c) alineatul (8) se înlocuiește cu următorul text:

„(8) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 8f intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecții în termen de două luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu, sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecții.”

Articolul 2

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în statele membre în conformitate cu tratatele.

Adoptat la Strasbourg, 26 noiembrie 2025.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președinta	*Președintele*
R. METSOLA	M. BJERRE